

Lorna Cook

Het vergeten dorp

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Tyneham, Dorset, december 1943

Lady Veronica stond huiverend voor de menigte van bijna tweehonderd mensen die zich op het dorpsplein had verzameld. Ze hoopte zo dat niemand van hen had gehoord wat er vannacht was gebeurd. Ze kende alle dorpingen, stuk voor stuk, en al die bekende gezichten keken vol verwachting naar de knappe man aan haar zijde, die haar hand zo stevig vasthad dat het pijn deed. Hij werd geacht iets te zeggen: wat bemoedigende woorden waren het enige wat de dorpingen nodig hadden om gerust te zijn dat ze hier goed aan deden. Het was iets waar ze trots op konden zijn – het dorp verlaten, en het in handen van het leger geven, zodat de troepen hier konden oefenen. Ze deden iets wat de geschiedenis in zou gaan als een onvoorstelbare daad van zelfopoffering voor de oorlog en voor hun land.

‘Sir Albert?’ zei de pastoor behulpzaam, om aan te geven dat het tijd was voor de toespraak.

De man aan haar zijde knikte. Hij deed een paar stappen naar voren en Veronica deed hetzelfde. Hij greep haar hand nog steviger vast. Haar vingers voelden de dikke gouden band van zijn trouwring en ze rilde.

Duizelig bracht ze haar vrije hand naar de achterkant van haar hoofd om te voelen aan de grote bult die daar was ontstaan. Het meeste bloed had ze weg kunnen krij-

gen – en bloed was er genoeg geweest – maar toch zaten er nog een paar dikke druppels rood vocht op haar vingers toen ze die uit haar haar trok. Ze veegde ze af aan de zwarte stof van haar jurk. Zwart als rouwkleur. Dat leek haar gepast, aangezien vandaag de dag was van de dood van het dorp.

Hij keek omlaag naar haar, pakte haar hand anders beet, de blik neutraal, alsof hij wilde controleren of ze er nog stond, alsof hij nauwelijks kon geloven wat er aan de hand was. En toen keek hij de menigte aan en sprak.

‘Het is vandaag een historische dag,’ begon hij. ‘Vandaag offeren de mensen van Tyneham ons dorp op ten behoeve van de natie; omwille van de oorlog. We vertrekken, niet voor altijd, maar totdat we deze oorlog gewonnen hebben. We vertrekken samen, verbonden in onze scheiding, verbonden in onze ontheemding. Deze oorlog kan alleen gewonnen worden dankzij de goede daden van goede mensen. Jullie, die je huis en broodwinning opgeven, staan daarin niet alleen. Iedereen die een boerderij pacht, iedere winkelier, iedere man, iedere vrouw en ieder kind, ook wij van Tyneham – we vertrekken allemaal samen. En als deze oorlog gewonnen is, keren we ook weer samen terug.’

Hij hield zijn korte toespraak voor een zee van ingetogen gezichten, maar zodra hij uitgesproken was, klonk een applaus, ondanks de droevige omstandigheden. Veronica was blij. Ze wist dat de toespraak opzwevend genoeg moest zijn om de dorpingen troost te bieden zodat ze zonder morren zouden vertrekken, al was er nu niets meer wat ze tegen de vordering konden doen. Terwijl de inwoners van Tyneham zich opmaakten om hun laatste eigendommen te pakken, sloot Veronica haar ogen, en de gebeurtenissen van gisteravond drongen zich steeds weer aan haar op. Ze kon wel gillen. Maar ze moest deze façade nog maar een paar

minuten zien vol te houden. Ze zou dit dorp niet missen, en Tyneham House ook niet.

‘We keren samen terug,’ had hij gezegd. *Nee*, dacht Veronica. Dat ging niet gebeuren. Ze wilde dit oord nooit meer zien.

1

Dorset, juli 2018

Melissa had inmiddels geen idee meer waarom ze dit deed. Het leek zo'n goed idee. Toen ze in de plaatselijke krant een artikel las over het 'Vergeten dorp' had het zo romantisch geklonken: een verloren gegaan dorp, op dramatische wijze afgepakt van de inwoners in 1943 en aan het leger gegeven voor de voorbereidingen op D-day. En nu, al die jaren later, zou het deels teruggegeven worden. Dat enorme stuk braakliggend land, een pub, huizen, een kerk, een school, winkels en allerlei andere gebouwen hadden meteen toen de oorlog voorbij was teruggegeven moeten worden, stond er die ochtend in *The Purbeck Times*, maar dat was nooit gebeurd. De dorpelingen was een loer gedraaid. En nu zat Melissa in een gruwelijk traag voortbewegende verkeersopstopping, op weg naar de feestelijke heropening van het dorp Tyneham, samen met minstens tweehonderd andere voertuigen – die allemaal langzaam over de weg kropen. Ze was niet de enige die deze nieuwste toeristische attractie aan de kust van Dorset weleens wilde bekijken.

Melissa zette de fan in haar auto op de hoogste stand. Maar op deze dag, zo te merken de warmste van het jaar tot nu toe, had dat geen enkel nut. Misschien kwam het wel alleen door het stilzitten, of door het stilzitten in de ondraaglijke julihitte. Toen ze haar zonnebril van haar neus voelde glijden, trok ze hem van haar gezicht en gooide hem

op de lege bijrijdersstoel. Hij stuiterde tegen de stof en kletterde tegen de binnenkant van het portier. Melissa stak haar arm uit om hem op te rapen, en duwde hem toch maar weer op haar neus. Ze werd chagrijnig van deze hitte.

‘Waarom duurt dit zo lang?’ vroeg ze terwijl ze met haar handpalm op het stuur klopte.

Maar het kwam niet echt door de hitte, en ook niet eens door de verkeersdrukte, dat ze zo geïrriteerd was. Het kwam eigenlijk doordat haar vriend, Liam, haar een romantische tweewekse vakantie in Dorset had beloofd, terwijl hij in werkelijkheid tot dusverre elk moment van de dag tot zijn knieën in de zee stond en van en naar de kust paddelde op zijn board. Waar bleef de romantiek? Melissa had haar best gedaan om het te begrijpen; beaamde dat het geweldig was dat het zulk mooi weer was om te surfen. Logisch dat hij daarvan moest profiteren. Hij was immers degene die al dat geld had uitgegeven aan zijn weekendhuisje, dat hij had gekocht om te kunnen ontsnappen aan zijn saaie maar dikbetaalde baan bij een bank. Hij verdiende het om even lekker te doen waar hij zin in had. Maar ze had niet gedacht dat ze elke dag alleen zou zitten. Toen ze pas bij elkaar waren had ze wel geprobeerd om samen met Liam te surfen, maar hij had geen geduld met haar gehad, vooral niet toen duidelijk werd dat ze nooit overeind zou komen op haar board, laat staan dat ze ooit een golf zou bedwingen. Hij sputterde dan ook niet tegen toen zij voorstelde dat hij voortaan maar alleen moest gaan. Maar wat Melissa wel verbaasde was dat Liam elke dag sinds ze hier waren aangekomen was gaan surfen.

Toen ze vanochtend had gevraagd of ze iets samen zouden gaan doen, iets toeristisch, had hij gezegd: ‘Misschien een ander keertje,’ en dat was dat. In haar eentje, en verveeld, tijdens de zoveelste wandeling door het pittoreske dorpje Kimmeridge, waar Liam zijn tweede huis had, was

ze de kiosk binnengelopen, in de hoop een paar glossy's te vinden die ze kon lezen tijdens Liams afwezigheid. De vrouw achter de toonbank was verdiept in het verhaal op de voorpagina van de plaatselijke krant.

'Dat is dan ook geen dag te vroeg,' had ze gezegd toen Melissa voor de toonbank kwam staan. 'Een schande, dat ze het zo lang dichtgehouden hebben. En ze mogen nog steeds hun huizen niet in.'

'Wie niet?' had Melissa geïnformeerd, puur uit beleefdheid.

'De inwoners van Tyneham, natuurlijk. Voormalige inwoners, moet ik zeggen.' De vrouw tikte op de voorpagina. 'Het dorp gaat vandaag weer open.' Ze schudde haar hoofd. 'Na al die tijd. Dat zal wat wezen.'

De bel boven de deur had geklingeld toen er een andere klant binnenkwam, die keurig achter Melissa in de rij ging staan. En dus stak Melissa, eigenlijk zonder nadenken, haar hand uit naar het krantenrek en haalde er voor zichzelf een exemplaar van de krant uit, met een snelle blik op de kop: VERGETEN DORP KEERT TERUG. Ze betaalde voor haar tijdschriften en de krant, en liep de zon weer in om het artikel te lezen. De roddels over beroemdheden en de artikelen over veel te dure mode boeiden haar even niet; het was de beknopte geschiedenis van een verlaten dorp die Melissa's volledige aandacht had. Het was misschien niet wat ze normaal altijd deed op vakantie, maar het gaf haar in elk geval iets te dóén.

Gewapend met die krant en een gekreukte plattegrond die ze in haar handschoenenkastje bewaarde, was Melissa het platteland in gereden, in de verwachting dat ze een dagje rustig zou kunnen slenteren in dat zogenaamde vergeten dorp, samen met misschien een handjevol pensionado's. Maar toen ze eenmaal geparkeerd had op de geïmproviseerde parkeerplaats waar ze naartoe geleid werd, bedacht

Melissa dat het misschien niet zo'n goed plan was om naar Tyneham te komen. Te oordelen naar de honderden auto's die er al stonden, zou het hier nogal druk zijn.

De opening was duidelijk een big deal voor de mensen uit de buurt. Ze vroeg zich af of er onder de aanwezigen ook mensen waren die zich, zoals de krant het omschreef, nog elke dag bekocht voelden sinds de winter van 1943, toen het leger het hele dorp in beslag genomen had, elke woning en alle omliggende akkers en weilanden.

Melissa voegde zich bij de andere toeristen en liep via het pad naar een klein podium, waar ze een foldertje in de hand gedrukt kreeg en welkom geheten werd door een vriendelijke oudere man in een felgeel jack die er trots bij keek. Ze glimlachte naar hem toen ze het foldertje aannam en hij zich op alle mensen achter haar stortte om ook hen van folders te voorzien.

Toen ze langs het podium keek, zag ze een lang rood lint dat tussen een nieuw uitziende poort gespannen was. Ze slaakte een zucht in het besef dat er eerst nog een hele toestand aan vooraf zou gaan voor ze even vijf minuten zou kunnen rondneuzen in wat vervallen gebouwtjes. Daarna zou ze weer weggaan. Misschien was Liam vandaag wel wat eerder terug van het strand en dan konden ze uit eten gaan, of in de tuin zitten en een wijntje drinken, kijkend naar hoe de zon onderging. Dat hadden ze nog niet gedaan sinds ze in Dorset waren.

Ze werd wakker geschud uit haar gedachten toen een man het podium op liep. Het uitbundige applaus dat daarop klonk maakte een eind aan haar dagdromen over wijn en zonsondergangen.

Melissa wierp een blik op het foldertje dat ze had gekregen. *Officiële opening van Tyneham voor het publiek, voor dagelijkse bezichtigingen in de zomermaanden, door tv-historicus Guy Cameron*, las ze. Naast de tekst stond een

zwart-witfoto van de glimlachende Guy Cameron: sluijk bruin haar en olijke ogen. Ze vouwde de folder op en stak hem in de zak van haar spijkerbroek, en had nog steeds geen idee wie de beste man was – al was hij kennelijk beroemd.

Geschiedenisprogramma's op televisie waren niet zo haar ding, behalve misschien in de vorm van een historisch drama. Leuke hoedjes en korsetten en knappe heren die een meer in en uit banjerden in witte hemden, dat was andere koek.

Meeklappend met de rest van de aanwezigen om Guy Cameron welkom te heten op het podium liep ze langzaam naar de rand van het publiek en ging opzij staan, blij dat ze wat ruimte had in deze hitte.

Kennelijk was deze historicus nogal populair, want het klappen hield wel héél lang aan, vond Melissa. Terwijl hij het woord nam, trok ze haar haren uit haar plakkerige nek in een hoge paardenstaart en duwde ze haar zonnebril weer op haar neus.

'Al jaren hoor ik verhalen over Tyneham en het dorp heeft me altijd geïntregeerd,' begon hij. 'De mensen die hier woonden, wat is er met hen gebeurd? Waar zijn ze allemaal gebleven? Wat hebben ze gedaan? Hoe reageerden ze toen ze te horen kregen dat ze maar een maand de tijd hadden om hun boeltje te pakken en weg te gaan, zonder te weten wanneer ze weer terug mochten komen? Zonder te weten dat ze níét meer terug mochten komen. Een heel dorp, weg...' Hij bleef een paar seconden stil en het drama van zijn zin bleef boven de gehyponotiseerde toehoorders hangen.

Melissa keek kort om zich heen naar dat betoverde publiek.

'Het dorp werd in zijn geheel gevorderd,' zei hij met een snelle blik op zijn aantekeningen, 'met de belofte dat het

weer teruggegeven zou worden als het vrede was. Misschien had het contract iets specifieker moeten zijn over hoe lang het vrede moest zijn.' Hij glimlachte en de mensen lachten enthousiast mee. Melissa klemde haar lippen op elkaar om haar eigen glimlach te onderdrukken.

'Tyneham heeft een bijzondere plek in mijn hart.' Hij keek nu ernstig, en de stemming van de mensen paste zich aan hem aan. 'Ik ben een paar kilometer verderop opgegroeid. Mijn grootmoeder kwam uit Tyneham, en zij was erbij toen de aankondiging werd gedaan dat zij, haar vrienden, familie en werkgevers allemaal weg moesten. Ik heb uit de eerste hand kunnen horen hoe dat voor haar was, al zal iedereen het op zijn eigen manier beleefd hebben. Ik heb het altijd tragisch ironisch gevonden dat de dorpingen bijeenkwamen terwijl het dorp op het punt stond verscheurd te worden.

Maar nu krijgen we het dorp weer te zien, niet zoals het was, maar zoals het nu is. En hoewel u door de straatjes kunt lopen, zijn de gebouwen aangetast door de tijd. Alleen de kerk en de school zijn nog intact en ik kan u van harte aanbevelen om daar eens binnen te gaan om onder andere de foto's te bekijken van hoe het dorp er vroeger uitzag. Nu, vijfenzeventig jaar na de vordering, is het mij een groot genoegen om Tyneham Village officieel voor geopend te verklaren.'

En onder weer een applaus stapte hij van het podium, waarna een jonge vrouw, die duidelijk dolblij was dat ze deel mocht uitmaken van de ceremonie, hem een gigantische schaar aanreikte. Hij keek er wat beduusd naar, en maakte een opmerking tegen de vrouw, die keihard begon te lachen en haar haren schudde. Hij knipte het lint door, dat op de grond dwarrelde.

En daarmee kwam de mensenmassa in beweging, voorgaan door gidsen in knalgele jasjes. Melissa zag iedereen

door de poort gaan, maar wachtte tot de meesten weg waren, om zich aan te sluiten bij de achterhoede. Ze zag de tv-held hartelijk kletsen met een handjevol bezoekers. Hij ging vriendelijk op de foto en signeerde wat boeken. Melissa nam aan dat hij die zelf had geschreven. En al die tijd bleef hij glimlachen, zodat ze bedacht hoe vermoeiend het moest zijn om beroemd te zijn: altijd maar lachen en altijd dat publiek dat van alles van je wil. De ene grote Guy Cameron-fan was nog niet weg, of daar had je volgende al. Melissa wierp nog een laatste blik op hem en glipte toen langs hem heen, de poort door, het vergeten dorp in.

Anderhalf uur later snelde er een golfwagentje langs Melissa, dat afsloeg voorbij het vervallen dorpsplein. Ze was net in haar tas op zoek naar een niet-aanwezige fles mineraalwater om een beginnende hoofdpijn de kop in te drukken. Toen ze even opkeek, zag ze de historicus, wiens naam ze nu alweer was vergeten, op de buggy zitten. Hij keek heel beschaamd terwijl hij de toeristen voorbijreed. Er waren er een paar naar wie hij zwaaide, alsof hij hen kende, en Melissa moest lachen en vroeg zich af waarom hij niet meteen maar als een lid van de koninklijke familie zat te wuiven.

Ze slofte de heuvel op en stopte even om op haar plattegrond te kijken. Inmiddels had ze gigantische dorst. Ze veegde uit haar staart ontsnapte lokken uit haar hals. Het enige wat verderop nog te zien viel, was Tyneham House, in de volksmond blijkbaar liefkozend het Grote Huis genoemd, als ze het foldertje mocht geloven. Verder stond er alleen dat hier de familie Standish had gewoond, driehonderd jaar lang, totdat zij, net als de dorpelingen, uit hun huis gezet werden. Ook zij hadden een maand gekregen om hun boeltje te pakken.

Gelijke monniken, dacht Melissa terwijl ze haar plattegrond opvouwde en weer in haar achterzak stak. Ze was nu

al een eeuwigheid aan het lopen en had het inmiddels krankzinnig warm na al dat naar binnen kijken bij boerderijen en vervallen cottages. Veel van de haveloze gebouwen lagen verscholen in het bos dat het dorp omringde, en er hing een verrukkelijk spookachtig sfeertje. Ze veegde met de rug van haar hand over haar voorhoofd en baalde dat ze zomaar in de auto gesprongen was voor een spontaan uitje zonder water mee te nemen. Ze had een droge mond en er was nergens een restaurantje of een museumwinkeltje waar ze iets te drinken kon kopen. Niet te geloven, gezien de drommen toeristen die er rondliepen. Op deze manier zouden ze daar natuurlijk nooit aan verdienen. Ze sloeg de kerk en de school dan maar over en besloot om weer terug te gaan – maar eerst nog even snel een kijkje te nemen in het landhuis.

Twee toeristen die daar al geweest waren passeerden Melissa aan het eind van de bomenlaan die de oprit naar het huis vormde, en ze glimlachte beleefd en keek jaloers naar hun waterflesjes. Er was verder geen kip, en ze was blij met de rust en vrede. Ze zou even heerlijk de sfeer opsnuiven, ongestoord.

Zoals bij de meeste andere huizen in het dorp, stond ook bij Tyneham House een informatiebord bij het pad naar de voordeur. Daarop werd in het kort de geschiedenis van het huis geschetst, en verteld waar de stenen vandaan kwamen waar het mee gebouwd was. Dat stukje sloeg Melissa over.

Er stond bijna niets over de vroegere bewoners, wat ze een beetje vreemd vond, maar er stonden wel twee foto's op het bord van de laatste eigenaren, Sir Albert en Lady Veronica Standish. Tenminste, zo luidde het onderschrift. Er stonden verder geen andere gegevens over hen bij, alleen dat zij de laatste bewoners waren geweest. De grofkorrelige afbeelding op het vreemde plastic bord was zo onduidelijk dat ze een willekeurig stel mensen hadden kunnen zijn.

Melissa kwam dichterbij staan om ze eens wat beter te bekijken. Het echtpaar op de kleine zwart-witfoto zag er weinig opvallend uit. Maar ondanks de warmte, trok er ineens een rilling over haar rug. Haar moeder zou gezegd hebben dat er iemand over haar graf liep, al geloofde Melissa zelf niet in dat soort dingen.

Ze zette het gevoel van zich af en liep door de brede poort van rode bakstenen het pad naar het huis op. Aan weerszijden van de poort zag ze gaten in de muren waar ooit het smeedijzeren hek vastgezet had dat allang weggehaald was. Ze legde haar hand tegen de warme bakstenen om even op adem te komen in de blakerende zon. Ze was een beetje misselijk aan het worden van de hitte, en wapperde zichzelf wat koelte toe met haar foldertje voor ze door zou lopen. Ze was anders nooit zo'n slappe meid. Ze zou nog een paar minuten door de ramen van het huis naar binnen gluren, voor zover die niet dichtgespijkerd waren, en dan ging ze.

Maar toen ze de muur losliet en naar het zestiende-eeuwse gebouw van lichte steen toe liep, begon ze ineens wazig te zien en voelde ze haar maag samentrekken. Snel stak Melissa haar hand weer uit naar de muur, maar die was te ver achter haar en haar vingers grepen zinloos in de lucht. Ze begon naar voren te vallen, zakte door haar benen, en ze zag de grond op zich afstormen. Haar ogen knipperden voor ze dichtvielen, en ze was zich er maar vaag bewust van dat een paar sterke armen haar had vastgegrepen, en haar val had gebroken.

2

Melissa opende haar ogen langzaam en keek in het gezicht van een man.

‘Gaat het weer een beetje?’

Het was de historicus. Hij zat op zijn hurken over haar heen gebogen en keek heel bezorgd, een tikje panisch zelfs. Van dichtbij was het een knapperd, maar Melissa vroeg zich af waarom hij eigenlijk zo dichtbij was. En wat zij op de grond deed.

‘Gaat het?’ vroeg hij nog een keer. ‘Ik stond helemaal daar, en zag je vallen.’ Hij wees over haar hoofd naar de bomenvaan. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik ooit zo hard heb gerend.’

Melissa knikte. ‘Het gaat prima,’ zei ze uit ouderwets Britse beleefdheid, al was het volkomen duidelijk dat het helemaal niet prima ging. Haar hoofd deed nog steeds pijn en haar gruwelijke dorst was er ook niet minder op geworden. En ze lag op de grond.

Hij kneep zijn ogen half dicht. ‘Hm. Blijf in elk geval een paar minuten stilliggen,’ zei hij. ‘Je bent buiten bewustzijn geweest. Er is vast wel een EHBO’er die even naar je kan komen kijken.’

Ze kwam langzaam overeind, en sloeg zijn protesten in de wind. ‘Hoe lang was ik dan buiten westen?’

‘Niet lang. Een seconde of dertig.’

‘O.’ Melissa hoestte droog.

‘Hier, neem dit.’ Hij hield haar zijn flesje gekoeld water

voor. Melissa nam een slok en wilde het toen weer teruggeven. Hij schudde zijn hoofd. ‘Hou maar.’

Ze zette het op de grond, waar het omver rolde, tegen iets van stof. ‘Wat is dat?’ vroeg ze.

‘Mijn trui. Die heb ik onder je hoofd gelegd toen ik je neerlegde.’

‘Heb je me opgevangen, dan?’ Ze keek in zijn ogen. Die waren schokkend blauw; de foto in de folder deed ze geen recht.

Hij knikte. ‘Toen ik je zag wankelen, ben ik zo hard op je afgerend dat ik je bijna tegen de vlakte liep.’

Melissa zag haar zonnebril een paar meter verderop liggen. Gelukkig was die niet stukgefallen. Hij was waarschijnlijk van haar hoofd gevallen toen ze flauwviel.

Hij volgde haar blik, stond op en pakte de bril, die hij teruggaf voor hij op zijn mobieltje keek.

‘Er is hier geen ontvangst. In de hele omtrek geen telefoonmast te vinden; die was hier in het dorp niet nodig. Dus ik kan ook niemand bellen voor hulp. Je zit met mij opgescheept, vrees ik, tot je weer kunt lopen.’

‘Ik voel me prima nu,’ zei ze, wat maar een half leugentje was. ‘Ik denk dat ik een beetje uitgedroogd was.’

Melissa keek om zich heen in de hoop dat het golfwagentje zijn beroemde passagier weer zou komen oppikken, zodat ze mee terug kon liften, maar ze vroeg er niet naar.

Hij ging naast haar zitten en bekeek haar aandachtig. ‘Oké, nou, laten we nog maar even wachten. Gewoon eventjes uitrusten.’

Melissa knikte en pakte het flesje voor nog een slok. ‘Het gaat echt al veel beter,’ zei ze terwijl ze de dop er weer op draaide. Ze keek nu eens goed naar het huis en voelde zich wonderlijk verdrietig.

‘Ben je geïnteresseerd in dit soort geschiedenis?’ Guy neeg met zijn hoofd in de richting van het huis.

‘Niet echt,’ gaf Melissa toe, en ze voelde zich meteen een beetje schuldig omdat ze dit opbiechtte aan een historicus. ‘Maar dit verhaal maakte me nieuwsgierig en ik had een dagje niks te doen. Kennelijk ben ik per ongeluk op surfvakantie, maar ik heb een hekel aan surfen, dus nu moet ik me onledig zien te houden. Ik ben eigenlijk nog nooit in Dorset geweest, dus ik had geen idee dat Tyneham bestond.’

‘Je zult wel denken: was ik maar nooit gekomen,’ zei de historicus.

Ze draaide zich om en keek hem aan. ‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Nou, om te beginnen ben je flauwgevallen. En je ziet er behoorlijk down uit. Hoewel dat natuurlijk ook het gevolg van het flauwvallen kan zijn.’

‘Ik snap niet dat je hier niet down van zou worden. Het is hier zo... verlaten,’ zei ze. ‘Hoewel dit huis er een stuk beter aan toe is dan de rest. Het heeft tenminste nog een dak.’

‘Het is een schitterend gebouw.’ Hij wees naar de bovenste verdieping. ‘Mijn oma werkte hier als dienstmeid, tot alles gevorderd werd.’

Melissa reageerde beleefd geïnteresseerd en keek naar de personeelskamers onder de gevel op de tweede verdieping. Het was de enige verdieping waar niets voor de ramen zat. Voor alle andere ramen op de eerste verdieping en de begane grond hingen metalen platen met GEVAARLIJK, NIET BETREDEN erop gespoten. De donkere houten deur met koperen deurnagels in de ronde deurlijst zat nog op zijn plek en zag er nog origineel uit. En weinig uitnodigend. Er hing een deprimerende en kille sfeer, al was het buiten nog zo zomers warm. Toch zag Melissa wel voor zich dat het huis volkomen anders was geweest in zijn hoogtijdagen.

‘Ik weet niet of oma het hier wel zo leuk heeft gehad,’ zei de historicus. ‘Ik moet haar toch eens vragen of ze ook echt hier heeft gewoond’ – zijn blik dwaalde weer naar de ramen

op de tweede verdieping – ‘of dat ze elke dag uit het dorp kwam lopen.’ Zich realiserend dat hij aan het afdwalen was, vroeg hij snel: ‘Hoe gaat het nu?’

‘Beter, dank je wel.’ Melissa vroeg zich af of Liam al uitgesurfd was en of hij zich zorgen maakte over waar ze uithing. Nee, natuurlijk zou hij zich geen zorgen maken. Maar zonder bereik kon ze hem niet laten weten dat ze wat later terug zou komen. Sterker nog, ze had hem niet eens laten weten waar ze naartoe was.

Ze stond langzaam op en raapte toen de trui op. Die gaf ze aan hem terug en hij bedankte haar, sloeg hem om zijn schouders en knoopte de mouwen losjes om zijn nek.

‘Ik loop wel even met je terug,’ bood hij aan.

Omdat ze zich nog altijd wat licht in het hoofd voelde, sloeg Melissa dat aanbod niet af. ‘Het spijt me, maar ik ben gewoon vergeten hoe je heet.’

Hij glimlachte en stelde zich voor met uitgestoken hand.

‘Bedankt voor je goede zorgen, Guy.’ Melissa schudde hem de hand en zei toen wie zij was, en liep toen weer door.

‘Aangenaam kennis te maken, Melissa.’ Guy schoot in de lach. ‘Dit is wel de interessantste manier waarop ik ooit iemand heb leren kennen.’

De kerk kwam in zicht. ‘Vanaf hier red ik me wel, hoor.’ Melissa wees naar de parkeerplaats.

‘O.’ Hij klonk teleurgesteld. ‘Ga je niet even mee de kerk in? Daar hangen, als het goed is, heel veel foto’s van hoe het hier vroeger allemaal was. En er is een lezing, niet van mij deze keer, ter geruststelling.’

Melissa lachte en keek in de richting van het oude stenen kerkje. ‘Een andere keer, misschien. Ik moet echt terug.’

Een van de gidsen verscheen bij het stenen muurtje dat het kerkhof scheidde van het laantje. ‘Neem me niet kwalijk, meneer Cameron. De lezing gaat beginnen en ik zou het leuk vinden als u erbij bent. We hebben op u gewacht.’

‘Maar ik hoef toch niet zelf iets te zeggen?’ vroeg hij bezorgd.

‘Nee, nee. Maar we wilden niet dat u dit zou missen.’

‘Dat is heel vriendelijk van u. Ik kom eraan.’

De gids liep terug naar de kerk en Guy keerde zich om naar Melissa.

‘Tot ziens.’ Ze zwaaide even en liep verder naar de parkeerplaats. ‘Veel plezier bij de lezing.’

Hij knikte. ‘Tot ziens. En zorg goed voor jezelf, Melissa.’

Terwijl ze naar Liams cottage reed, wierp Melissa een blik op haar horloge. Ze had bijna de hele dag door Tyneham gezworven, terwijl ze er eigenlijk even snel doorheen had willen vliegen. Ze was moe en ze had trek.

Ze deed de voordeur open in de verwachting iets te horen te krijgen als: ‘Waar hing jij in vredesnaam uit?’ Maar Liam zat tegen de armleuning van de bank geleund. De televisie stond op een of andere sportzender en toonde een surfwedstrijd in een warm en zonnig oord. Hij zat met zijn telefoon te spelen en keek niet op toen ze binnenkwam.

‘Hoi,’ zei ze in de deuropening.

‘Alles oké?’ mompelde hij terwijl zijn vingers druk verder typten.

‘Ja, hoor. Leuke dag gehad?’ vroeg Melissa, maar Liam reageerde niet. Het tikken op de telefoon ging door.

Ze liep naar de keuken en sloeg daar twee glazen kraanwater achterover. Daar knapte ze van op. Ze keek naar haar vriend, die haar nog geen blik waardig had gekeurd, en vroeg zich af waarom ze niet gewoon in dat dorp gebleven was. Ze pakte een yoghurtje uit de ijskast en een lepeltje uit de la.

Ze vroeg zich af of de sleur soms in hun relatie geslopen was. Hoe kon dat nou, zo snel al? Ze hadden nog niet heel lang iets, oké, maar het was toch al acht maanden en de lang-

ste relatie die Melissa ooit had gehad. Dat was niet een feit waar ze op haar achtentwintigste nu zo trots op was, want ze snapte best dat ze inmiddels zou moeten weten hoe je een relatie goed houdt. Maar was het niet de bedoeling dat het in dit relatieve beginstadium iets spannender was? Ze had geen idee waar ze mee bezig was. Ze vroeg zich af of ze het fout deed door afstand te bewaren, maar omdat ze het huwelijk van haar ouders had zien ontsporen, wist ze dat mannen niet van zeurende vrouwen hielden. Dat was een harde les geweest voor haar moeder, en het had geleid tot ettelijke ruzies. Maar misschien was Melissa wel te ver doorgesloten naar de andere kant. Toen zij en Liam net iets hadden, waren ze een geweldig setje – tenminste, dat dacht zij. Ze hadden elkaar leren kennen in zo'n afschuwelijke tent in Canary Wharf, waar banklui dure flessen champagne achterover slaan. Met het salarisje dat zij als administratief medewerkster verdiende was ze niet gewend aan dat soort uitspattingen. Zij was daar toevallig, omdat een vriendin er na het werk haar verjaardag wilde vieren. Melissa vroeg zich af of ze soms van het begin af aan al niet echt op één lijn zaten.

Ze speelde met de gedachte om hem te vertellen dat ze vandaag flauwgevallen was. Maar waarom zou ze dat willen: om te zorgen dat hij opkeek, hem te dwingen om wat aandacht aan haar te besteden? Melissa geneerde zich al bij het idee. Er waren vast wel andere manieren om te proberen een relatie te redden dan medelijden wekken.

'Zullen we vanavond uit eten gaan?' vroeg ze toen ze het yoghurtje ophad. Ze hield de deur van de ijskast open omdat het zo lekker koel voelde.

'Huh?' klonk het verstoord. 'O, ik heb al gegeten.'

Melissa was een beetje uit het veld geslagen. 'Serieus?' Ze deed de ijskast dicht. 'Ik dacht dat we samen zouden eten.'

'Hadden we dat dan afgesproken, nee toch?' Het tikken ging weer door.

Melissa keek stomverbaasd naar de achterkant van zijn hoofd. ‘Nee,’ zei ze langzaam, ‘dat niet.’ Ze sloeg haar armen over elkaar en deed haar best geen ruzie te beginnen. ‘Wat heb je gegeten?’

‘Krabkoekjes, van die sexy dunne frietjes en een sticky-tof-feepudding. Met een fantastische fles sauvignon erbij.’

‘Wow. Waar was dat dan?’

‘Bij de Pheasant and Gun.’

‘O.’ Dus Liam was gaan eten in de hippe tent een paar kilometer verderop waar Melissa al sinds het begin van de vakantie naartoe wilde. ‘Ik dacht dat we daar samen naartoe zouden gaan?’ vroeg ze nadrukkelijk.

Eindelijk legde hij de telefoon neer en keek haar aan. ‘Ik had honger.’ Toen haalde hij zijn schouders op. ‘Dan gaan we toch een andere dag. Tijd zat voor het echte leven weer roept en we terug naar Londen moeten.’ Hij pakte zijn telefoon weer op om duidelijk te maken dat zijn bijdrage aan hun gesprek ten einde was.

Melissa schudde haar hoofd. Niet te geloven. Ze was zo woest, dat ze geen woord kon uitbrengen. Toen het haar duidelijk was dat Liam niet meer op zou kijken om verder te praten, beende Melissa naar de tafel waarop ze haar auto-sleutels had neergegooid, griste die mee en liep het huis uit, de deur achter zich dichtslaan.

Haar maag knorde. In een vlaag van irritatie besloot ze dat ze voor het eerst van haar leven in haar eentje in een chic restaurant zou gaan eten.

Terwijl ze naar de Pheasant and Gun reed, probeerde ze te bedenken hoe het nou zat met Liam. Wie gaat er nou in zijn eentje naar een toprestaurant, op zaterdag, als hij met zijn vriendin op vakantie is? Kom op, zeg. Het leek wel alsof hij haar niet zag staan. Alsof zij er niet bij was. Het leek hem niet te boeien wat zij met haar tijd deed, en of ze überhaupt nog samen iets deden. Dit was hard op weg om de

ergste vakantie ooit te worden, hoewel ze meteen moest denken aan die twee weken met haar ouders in Magaluf, toen ze achttien was. Misschien was deze vakantie in Dorset dan een goede tweede.

Tegen de tijd dat ze parkeerde bij de Pheasant and Gun, kreeg Melissa twijfels over haar impulsieve beslissing. Ze was zenuwachtig. Afgezien van even snel een broodje in een lunchtent, had Melissa nog nooit ergens in haar eentje gegeten. Toen ze zichzelf in de achteruitkijkspiegel zag, haalde ze haar make-uptasje tevoorschijn om zich toonbaar te maken.

Ze liep over het grind van de parkeerplaats en trok snel het elastiekje uit haar lange bruine haar, zodat het over haar schouders viel, en haalde nog even haar handen erdoor. Ze was nog nooit ergens naar binnen gelopen om te vragen om een tafeltje voor zich alleen. Misschien kon ze wel onopvallend aan de bar eten. Had ze maar een van haar tijdschriften meegenomen, dan had ze iets te lezen gehad.

Toen ze de deur van het restaurant opende en naar binnen ging, had ze spijt van haar beslissing. De bar zat vol met borrelende mensen en alle tafeltjes waren bezet. Hoe haalde ze het ook in haar hoofd? Ze had toch gewoon fish-and-chips kunnen halen?

‘Kan ik u helpen?’ vroeg de dame achter de receptie.

‘Een tafeltje voor één?’ vroeg Melissa onzeker.

‘Hebt u gereserveerd?’ De vrouw monsterde Melissa’s spijkerbroek en T-shirt een tikje misprijzend.

Melissa’s gezicht betrok. ‘Nee, sorry.’ Wat deed ze hier?

Terwijl de gastvrouw eindeloos de planning bestudeerde op zoek naar een vrij tafeltje, keek Melissa verlegen om zich heen, en bereidde zich er al geestelijk op voor dat ze de aftocht zou moeten blazen. Terwijl ze daarmee bezig was, ving ze de blik van een man aan een van de tafeltjes bij het

raam. Ze keek nog eens goed, en realiseerde zich dat het de tv-historicus was.

Guy zwaaide naar haar en keek haar aan met een blik van: *wat doe jij nou hier?*

‘We hebben pas om halftien weer een tafeltje vrij,’ zei de strenge dame achter de balie.

Melissa keek op haar horloge. Dat duurde nog uren. ‘Oké, laat maar.’ Ze draaide zich om en wilde weglopen, haalde haar schouders op en zei geluidloos dag tegen Guy en zwaaide nog even.

Hij schudde zijn hoofd en mimedde: *nee, kom hier.*

Ze bleef staan, wat verward, en keek hem ongemakkelijk aan.

Hij stond op en zei heel hard: ‘Ja, kom dan!’ Toen hij doorhad dat iedereen naar hem zat te kijken, zag Melissa hem zichtbaar ineenkrimpen.

Ze liep al even gegeneerd op zijn tafeltje af.

‘Hallo,’ zei hij. Hij stond nog.

‘Hoi,’ zei Melissa, en ze veegde een lok haar achter haar oor.

Guy keek achter haar. ‘Ben je in je eentje?’

‘Ja, maar het duurt uren voor ze plek hebben, dus ik denk dat ik maar eten ga afhalen.’

‘Nou, ik heb een stoel over, en ik heb nog niet besteld,’ zei hij met een blik op de donkere houten stoel tegenover de zijne.

‘Nee, joh,’ antwoordde ze. *Dat zou toch nergens op slaan.* Ze veegde de lok nog eens op zijn plek en vroeg zich af waarom ze haar staart überhaupt had losgemaakt. Ze haatte het los. Het haar zat in de weg en ze wilde het dolgraag weer bij elkaar binden.

‘Eet je met me mee? Wat is het ergste dat er kan gebeuren?’ vroeg hij. ‘Dat je lekker eet terwijl iemand je verveelt met historische kletspraat?’

Melissa moest lachen, maar kon geen geldig excuus verzinnen. Bovendien had ze nu echt heel erge trek. ‘Oké. Graag dan,’ hoorde ze zichzelf zeggen.

Ze gingen allebei zitten en er kwam meteen een serveerster naar hen toe. Ze maakte enorm veel werk van Guy bij het bespreken van de verschillende drankarrangementen, en duwde Melissa een menukaart in handen zonder haar ogen van Guy af te houden, zelfs toen ze haar vroeg wat zij wilde. Melissa bestelde water en Guy koos een glas sauvignon.

‘Neem jij er ook eentje?’ vroeg Guy.

‘Ach, waarom niet,’ zei ze, maar ze voegde eraan toe: ‘Ik moet wel rijden, dus ik hou het bij één glas.’ Toen bedacht ze zich ineens dat Liam had gezegd dat hij een hele fles sauvignon had gedronken. Waarom had ze hem niet gevraagd of hij alleen had gegeten of dat hij hier met iemand anders was geweest? En was hij met het kleine autootje gegaan dat hij hier in Dorset had staan, of had iemand hem thuisgebracht?

Nee. Dit sloeg nergens op. Hij had het helemaal niet over iemand anders gehad. En in je eentje een hele fles leegdrinken, dat kon toch best? Dat had ze zelf ook weleens gedaan, vaker dan eens, helaas. Maar om dan naar huis te rijden? Echt niet.

‘Ik neem aan dat je weer opgeknapt bent?’ onderbrak Guy haar gedachten.

Ze knikte. ‘Nog bedankt dat je die heuvel bent afgelopen met me. Hoe was de lezing?’

Daar had je de serveerster alweer met hun drankjes. Ze kwam hun bestelling opnemen. Omdat ze geen tijd meer had om het menu te bekijken, bestelde ze in paniek wat Liam had gegeten: ‘Voor mij graag de krabkoekjes met de dunne frites.’

‘Dat was rap,’ mompelde Guy. ‘Je hebt de kaart nog niet

eens bekeken.’ Hij keek even snel op de zijne en bestelde een biefstuk.

Toen de serveerster weer weg was, ging Guy verder: ‘De lezing was heel leuk. Fascinerend. Zelfs voor iemand zoals ik, die denkt dat hij alles al gehoord heeft.’

Melissa bekeek hem eens goed terwijl hij aan het woord was. Zijn bruine haar viel voor zijn ogen en om de zoveel seconden veegde hij het omhoog. Het was een knappe man, vond ze – een beetje bekakt, maar knap.

‘Maar het schoolgebouw heb ik niet meer kunnen bekijken,’ zei hij. ‘Had ik geen tijd meer voor. Ik denk dat ik morgen nog even naar binnen piep, want ik ben toch wel nieuwsgierig. Wat vond jij van die school? Er schijnen nog allerlei werkjes van de kinderen aan de muren te hangen, schriftjes te liggen en kapstokjes te zijn met namen erboven. Vond ik wel ontroerend.’

‘Ik ben er ook niet geweest. Ik heb snel een rondje gelopen om op tijd terug te zijn voor...’ Melissa maakte haar zin niet af. Waarom wilde ze eigenlijk zo graag weer op tijd terug zijn bij Liam? Hem boeide het niks. Ze bedacht nu pas dat hij helemaal niet had gevraagd waar zij de hele dag was geweest.

Guy wachtte tot ze haar zin af zou maken, en toen dat niet gebeurde, vroeg hij: ‘Ga anders morgen met me mee? De foto’s in de kerk zijn ook schitterend. Echte eyeopeners. Je moet ze echt nog even zien voor je vakantie voorbij is.’

Wat zou ze morgen doen: wachten tot Liam zich weer verwaardigde om haar gezelschap te houden na een dagje surfen? En ze wilde ook echt nog eens goed rondkijken.

‘Nou, vooruit dan,’ zei Melissa, ‘als ik je niet voor de voeten loop.’

Hij straalde. ‘Hartstikke leuk.’

Ze keek hem aan en vroeg zich af hoe ze hier terechtgekomen was. Ze zat aan tafel bij een bescheiden beroemdheid

– al had zijzelf nog nooit van hem gehoord – terwijl ze hem pas een paar uur geleden had leren kennen, en nou had ze ook al een afspraak met hem voor morgen.

Ze voelde zich een beetje schuldig tegenover Liam, maar probeerde dat gevoel meteen de kop in te drukken. Liam behandelde haar als, nou ja, als oud vuil, eerlijk gezegd, terwijl Guy Cameron haar heel erg op haar gemak stelde. Ze zouden naar wat foto's gaan kijken, meer niet. Dus dat was bepaald niet wat je noemt een date.

Ze aten en praatten. Guy vertelde dat hij aan de rand van Londen woonde, waar de stad overging in het platteland, en zij bekende dat ze in een weinig spannend deel van de stad woonde, waar Londen overging in Essex.

'En wat doe je als je geen vakantie viert in Dorset?' vroeg hij toen ze op hun toetje zaten te wachten.

'Ik ben momenteel op zoek naar ander werk,' zei ze, en ze probeerde haar gène niet te laten doorklinken. Ze had geen zin om hem te vertellen dat ze haar baan opgezegd had in een bui van idealistische gekte en dat ze nu voor een uitzendbureau werkte.

'O?' Hij wachtte duidelijk op meer informatie.

'Gewoon een kantoorbaan. Administratief werk. Niks bijzonders. Hoe ben jij bij de televisie terechtgekomen?' vroeg Melissa om het ergens anders over te hebben. Ze kon moeilijk toegeven aan deze ongelofelijk succesvolle en nogal aantrekkelijke man wat een loser zichzelf was.

De serveerster kwam hun toetje brengen. Ze hadden besloten om een van de soufflés te delen waar het restaurant bekend om stond. Guy hield niet zo van zoetigheid, maar hij vond het gezellig om nog even aan tafel te blijven zitten. Hij genoot van Melissa's gezelschap. Het was voor het eerst sinds lange tijd dat hij uit eten was met een dame.

'Ik weet het eigenlijk niet. Ik ben er gewoon in gerold. Iemand zei dat ik wel een praatje kon houden voor de ra-

dio, en toen is het een beetje uit de hand gelopen.’

‘Ik moet eerlijk bekennen dat ik je programma’s nog nooit heb gezien,’ zei Melissa, en ze zette haar lepel in de zachte, sponzige soufflé en keek hem nadrukkelijk niet in de ogen.

Hij glimlachte. ‘Nou, fijn dat je zo eerlijk bent.’ Hij was er zo aan gewend dat mensen met hem wilden spreken omdat hij zo in de belangstelling stond. Ze meenden altijd dat ze hem kenden. Het was verfrissend om met Melissa te praten. Ze was niet zo hijgerig complimenteus.

‘En tot ik je naam vanochtend in die folder zag staan,’ ging ze verder, ‘had ik zelfs nog nooit van je gehoord.’

Hij keek naar hoe ze haar lepel voorzichtig in haar mond stak en schoot in de lach. ‘Geloof het of niet, maar dat klinkt me als muziek in de oren.’

‘Echt?’ vroeg ze. ‘Ik vroeg me af of het niet dodelijk vermoeiend is om een celebrity te zijn.’ Guy trok een gezicht bij het woord, maar Melissa praatte door: ‘Of je niet de hele tijd op je hoede moet zijn dat mensen je op de foto zetten; of je je nog wel lekker kunt bezatten in de pub zonder dat iemand meteen de *Daily Mail* inlicht.’

‘Niemand is geïnteresseerd in mensen zoals ik,’ zei hij. ‘Ik word veel op de foto gezet door vriendelijke oude dametjes zodat ze die aan hun vriendinnen kunnen laten zien. En ik ben veel te keurig voor de roddelbladen,’ zei hij met een knipoog.

‘Jammer.’ Ze schonk hem een schalks glimlachje en ze keken elkaar nog even aan voor hij de serveerster gebaarde dat hij de rekening wilde. ‘Ik moest maar weer eens teruggaan.’

‘Ik betaal wel,’ zei Guy. ‘Ik sta erop.’

‘Weet je het zeker?’

Hij knikte en haalde zijn portemonnee tevoorschijn.

Melissa stak haar eigen portemonnee met tegenzin terug in haar tas. ‘Oké,’ zei ze langzaam. ‘Maar dan betaal ik mor-

gen de lunch, als we in Tyneham zijn geweest. Zelfs als het maar een plastic broodje is bij het pompstation.’

‘Deal.’

Melissa stond op en hij stak zijn hand uit om de afspraak te bezegelen.

Ze schudde hem lachend. ‘Eh, is elf uur goed? Bij de hoofdingang?’

‘Tot dan,’ zei hij.

Ze liep weg en bij de deur draaide ze zich nog even om. Hij zwaaide, ging zitten, en toen ze weg was, schoof hij balend de rest van het toetje van zich af. Wie gaf er nou een hand na zo’n gezellig etentje?

Hij keek om zich heen. Er waren een paar mensen die hem herkenden en naar hem glimlachten. Hij schonk hun een beleefd knikje. Een dame maakte stiekem foto’s van hem met haar telefoon. Dus het was misschien maar goed dat hij Melissa geen vriendschappelijke zoen op de wang had gegeven.

Melissa bleef heel even staan bij de ontvangstbalie, en zocht in haar tas naar haar sleutels. De bewaakster van het boek met de planning was ergens anders de bullebak aan het uithangen, en dus deed Melissa iets waar ze spijt van zou krijgen, dat wist ze meteen al. Ze pakte de planning en bekeek de lijst met namen. Binnen een paar seconden had ze gevonden wat ze zocht, legde het boek op zijn plek en liep het restaurant uit.

Toen ze naar haar auto liep, had ze het koud, en dat kwam niet door de buitentemperatuur. Liam had eerder die avond een tafeltje gereserveerd. Een tafeltje voor twee.